

Č. 6217.

Státní zaměstnanci: Co znamená »výzva« podle § 13 odst. 3 zák. restriktivního č. 286/24?

(Nález ze dne 11. ledna 1927 č. 315.)

V ě c: Vladimír N. ve V. (adv. Dr. Frt. Flaschner z Prahy) proti civilní správě Podkarpatské Rusi (odb. r. Dr. Karel Ludwig) o přeložení na odpočinek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se, pokud jím nebyla pro výměru odpočivných požitků započtena služební doba počínajíc 27. červencem 1925, pro vady řízení, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Výměrem žal. úřadu z 31. srpna 1925 bylo st-li sděleno, že ho úřad míní na základě odst. 4 § 8 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. přeložiti do trvalé výslužby s odbytným jednou pro vždy dle ustanovení odst. 1 § 13 cit. zákona. Současně byl st-l upozorněn, že může ještě dodatečně v nepřekročitelné lhůtě 8 dnů ode dne doručení tohoto výměru ohlásiti písemně dobrovolný odchod z činné služby, ve kterémžto případě se mu dostane výhod, uvedených v odst. 4, bodu a) § 13 cit. zákona.

Konečně byl st-l nař. výměrem podle § 13 zák. č. 286/24 přeložen do trvalé výslužby s odbytným 6.633.90 Kč. — — — — —

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že st-l nebyl k ohlášení dobrovolného odchodu z činné služby dle § 13, odst. 3 zákona č. 286/1924 v y z v á n, nýbrž že byl toliko u p o z o r n ě n, že může ve stanovené lhůtě dobrovolný odchod z činné služby dodatečně ohlásiti. Upozornění prý lze pokládati pouze za dobrou radu, nikoli však za výzvu. Námitka tato není důvodná.

Zákon č. 286/1924 v § 13, odst. 3 stanoví sice, že státní zaměstnanec má býti o úmyslu úřadu dáti jej do trvalé výslužby, písemně vyrozuměn »s výzvou, že může ještě dodatečně v nepřekročitelné 8denní lhůtě ohlásiti písemně dobrovolný odchod z činné služby«; slovo »výzva« nemá tu však toho významu, jaký mu přikládá stěžovatel, a nelze je proto vykládati jako r o z k a z nebo příkaz. Ani gramatický výklad nesvědčí ve prospěch st-lův, ježto nejde o výzvu, a b y st-l něco učinil, nýbrž o »výzvu, že st-l může . . .« Vzhledem k tomu, že obsahem této »výzvy« dle zákona samého jest umožnění státnímu zaměstnanci dobrovolný odchod z činné státní služby (arg. slova: »že může ještě . . .«), dlužno slovu »výzva« rozuměti jen jako poskytnutí možnosti, a nezáleží pak na tom, zda úřad ve svém výnose z 31. srpna 1925 použil slova »výzva« či slova »upozornění«, nýbrž na tom, zda st-li poskytl možnost ve stanovené lhůtě dobrovolný odchod ohlásiti. Možnost taková st-li poskytnuta byla a není tedy námitka svrchu uvedená důvodná. —